

Idolnik pa se je dvignil v postelji takoj, ko so se za njo zaprla vrata. Obraz je stisnil v roki ter ostal tako do ranega jutra.

Ko je zjutraj vstal in pogledal skozi okno, je zapazil, kako zunaj naleta prvi sneg. Zvonikov križ je bil pobeljen, pod oknom so se zbirali vrabci.

Stopil je k mizi, da bi se pripravil na pouk. Toda ko je odprl knjigo, mu je vse migljalo pred očmi in ob sencih v glavi ga je tiščalo. In zaprl je knjigo ter stopil k umivalniku. Močil si je glavo ter se drgnil po rokah in prsih. Čvrst je hotel biti pri pouku, zadočiti je hotel na vsak način svojim dolžnostim.

Toda tedaj je zagledal pred seboj v spominu Zamudo, videl je oni neznatni kupček novcev, videl ono »nekaj«, kar se je dvigalo sinoči iznad kupčka in — njegove moči so opešale.

Izmučen in truden je stopil v šolsko sobo. In ta ni bila več tako svetla, kakor je bila vedno doslej, in otroške oči se niso več tako iskriale pred njim kakor še predvčeranjim. Apatično so ga gledali otroci, držali so se leseno in zatelebano.

In ko je začel poučevati, je bil njegov glas osoren in hripav, a otroci so se mu videli sami kmetiški butci z vodenimi glavami in brez možganov . . .

Kako težko je čakal, kako hrepenel, da bi bile ure končane! . . .

Zunaj pa je vedno bolj naletal sneg in vrabci so vedno bolj pritiskali blizu hiš . . .

Spomini.

Ko se po zemlji razgrne noč,
tedaj spomini prihajajo,
v razkošje nekdanje ljubezni
utrujeno dušo zarajajo . . .

Spomini, spomini moji,
kako so sladki in tihi,
prihajajo . . . mirno odplovejo
kot spečega deteta dihi.

Kristina.

